



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **S. S.,**
nar., st. přísl. Uzbekistán,
bytem,,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2019, č. j. OAM-488/VL-18-P15-PD4-2009,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla prodloužena doplňková ochrana podle ustanovení § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce namítá porušení § 14a zákona o azylu, neboť mu hrozí nebezpečí vážné újmy, dále § 53a odst. 4 zákona o azylu, § 3 správního řádu, neboť správní orgán nezjistil stav věci tak, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti a v rozsahu přiměřeném okolnostem daného

případu, § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a co tvrdil žalobce (například se žalovaný neměl zabývat tvrzením žalobce, že i přes deklarované uvolňování režimu a zrušení výjezdních víz, nelze tato fakta označovat za reálnou změnu v zemi, konkrétně například matce žalobce nebyl vydán cestovní doklad poté, co v ČR neúspěšně žádala o mezinárodní ochranu), a konečně § 68 odst. 3 správního řádu, neboť z rozhodnutí není jasné, jakými úvahami se žalovaný řídil při hodnocení podkladů pro jeho vydání.

3. Podle žalobce je prodloužení doplňkové ochrany podmíněno dvěma faktory. Musí zde být přítomnost vážné újmy a nesmí zároveň nastat důvody pro její odejmutí. Na rozdíl od rozhodování o udělení mezinárodní ochrany je v řízení o jejím prodloužení zásadní posoudit otázku, nakolik se změnily klíčové okolnosti, pro které byla doplňková ochrana udělena. Žalovaný však podle žalobce takto nepostupoval.
4. Žalobce dále poukazuje na jednotlivé zprávy o situaci v Uzbekistánu, ze kterých vycházel žalovaný, tomu však žalobce vytýká, že pouze selektivně ze zpráv vybíral a nehodnotil jejich závěry komplexně, přičemž opět připomíná výše uvedený případ své matky. Podle žalobce v žádném případě nepominuly okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, nadála zde je hrozba vážné újmy dle § 14a zákona o azylu.
5. Žalobce chápe, že je potřeba, aby žalovaný zkoumal minulost žalobce, nicméně má za to, že žalovaný zveličuje význam jeho dřívější trestné činnosti a vytváří o něm negativní obraz, což mu nepřisluší. Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalovaný popírá oprávněnost námitek žalobce a nesouhlasí s nimi. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim, shromáždil též aktuální informace o zemi původu. Neshledává porušení žádných právních předpisů, má za to, že byl dostatečným způsobem zjištěn stav věci, přijaté řešení odpovídá okolnostem daného případu. V zemi původu žalobce došlo k takovým trvalým a zásadním změnám, že žalovaný shledal, že již doplňkové ochrany není zapotřebí. Žalovaný připomenul, že žalobci byla doplňková ochrana udělena z důvodu jeho možného postihu pro podání azylu v jiné zemi. Žalobce měl také podle žalovaného možnost se k podkladům pro rozhodnutí vyjádřit či vznést námitky, to však neučinil. Žalovaný také upozorňuje, že žalobce sice tvrdí, že by se do Uzbekistánu vracel po 22 letech s tím, že tam nemá již žádné zázemí, avšak jeho přístup ve správním řízení byl velmi pasivní. Žalovaný rovněž popírá, že by z informací nějaké účelově vybíral. Z dostupných zpráv vyplynulo, že žalobci již nehrozí nebezpečí vážné újmy, a to i s ohledem na to, že nebyl politicky aktivní, na jeho trestní stíhání v Uzbekistánu a absenci problémů se státními orgány. Uzbekistán mohl bez potíží opustit a sám uvedl, že tam žije též jeho matka a bratr. K okolnostem souvisejícím s trestnou činností žalobce žalovaný uvedl, že byl oprávněn k nim přihlédnout, avšak nevyhodnotil ji jako okolnost odůvodňující odnětí doplňkové ochrany. Žalovaný však popírá, že by trestní minulost žalobce jakkoli zveličoval. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.
7. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
8. Dne 14. 8. 2017 podal žalobce žádost o prodloužení doplňkové ochrany s tím, že situace v jeho zemi se nezměnila a nadále trvají obavy o jeho život a život jeho rodiny. Při pohovoru dne 8. 3. 2018 žalobce konstatoval, že situace v jeho zemi zůstává stejná. Dále

vedl, že našel kontakt na matku, která pobývá v Uzbekistánu, ale nemůže odtamtud vycestovat, neboť nedostala cestovní doklad z důvodu, že dříve v ČR žádala o azyl. V ČR má žalobce děti, Uzbekistán vnímá jako cizí stát. Návratu se obává, domnívá se, že by mohl i ztratit občanství. Bratr byl vyhoštěn z ČR a nyní žije v Taškentu. Mimo ČR cestoval příležitostně žalobce na Ukrajinu a do Německa. V Praze žije se spolubydlícím, manželka se synem žije v Domažlicích, tam žalobce nebydlí, neboť tam podle něj není práce. Pracuje jako řidič a za rodinou jezdí vždy o víkendu. Manželka pracuje v kebabu, občas jí vypomáhá syn, dcera je aktuálně těhotná. Žádost o povolení trvalého pobytu si zatím nepodal. K předchozí trestné činnosti uvedl, že v roce 2015 se jednalo o podmínku za krádež telefonu, v roce 2006 šlo o loupežné přepadení, kdy vzali spravedlnost do svých rukou u podnikatele, který jim dlužil peníze. Zdravotní stav žalobce je dobrý.

9. Dne 6. 5. 2019 se žalobce dostavil k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž uvedl, že návrat do Uzbekistánu by pro něj po 22 letech byl návratem do cizího státu. Dcera zde již porodila dítě, v Uzbekistánu nic nemá.
10. Žalobci byla rozhodnutím č.j. OAM-488/VL-18-K01-2009 ze dne 19. 5. 2010 udělena doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu. K tomuto kroku bylo přistoupeno z důvodu, že žalovaný nemohl po posouzení tehdy dostupných informací o zemi původu vyloučit, že by žalobci při návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy ve formě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, a to zejména s ohledem na tehdejší znění migračních předpisů Uzbekistánu, pravidel a postihů, které byly aplikovány při návratu občanů do země včetně žadatelů o mezinárodní ochranu. Následně mu byla opakovaně prodlužována v roce 2011, 2013 a naposledy 2015 s platností do 3. 9. 2017. Dne 12. 6. 2019 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým žalobci doplňkovou ochranu neprodloužil.
11. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný netrvali na jeho konání.
13. Má-li žalovaný prodloužení doplňkové ochrany odepřít, musí prokázat zásadní změnu okolností v těch aspektech, jež dříve považoval za klíčové. Rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany není stejným typem rozhodnutí jako původní o udělení mezinárodní ochrany, kdy se od základu zkoumají důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Jádrem prodlužovacího řízení podle ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu představuje posouzení toho, zda se zásadním způsobem změnila okolnosti, jež vedly k udělení mezinárodní ochrany. Fakticky se jedná o jakýsi přezkum, který vychází z původního rozhodnutí a konfrontuje jej s aktuální situací. Stěžejní důvody, jež dříve vedly k udělení doplňkové ochrany, nelze v prodlužovacím řízení zpětně měnit nebo dokonce doplňkovou ochranu neprodloužit s odůvodněním, že mezinárodní ochrana neměla být v původním rozhodnutí vůbec udělena.
14. K obdobným závěrům došel i Nejvyšší správní soud; své názory vyjádřil v právní větě k rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j.: 7 Azs 21/2011 – 57: „*Odnětí doplňkové ochrany podle § 17a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je možné, pouze pokud okolnosti, které vedly k jejímu udělení, zanikly nebo se změnily do té míry, že jí již není zapotřebí. Pro účely*

rozhodování o odnětí doplňkové ochrany jsou tyto okolnosti fixovány v důvodech rozhodnutí o jejím udělení a následně je nelze beze změny či zrušení tohoto rozhodnutí (např. cestou mimořádných opravných prostředků) měnit. Důvodem odnětí doplňkové ochrany podle § 17a odst. 1 písm. a) citovaného zákona proto nemůže být, dospěje-li správní orgán dodatečně k závěru, že tato ochrana vůbec neměla být rozhodnutím o jejím udělení poskytnuta, a snaží-li se jejím odnětím „revidovat“ původní rozhodnutí.“ Byť se judikát explicitně týká ustanovení § 17a zákona o azylu (vznik důvodů pro odejmutí doplňkové ochrany), musí se totožný způsob posouzení použít i u druhé kumulativní podmínky (žadatelé hrozí i nadále vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu).

15. Žalovaný byl oprávněn doplňkovou ochranu žalobci neprodloužit, avšak pouze tehdy, pokud dostatečně odůvodnil, z jakého důvodu nebylo dříve možné, aby se žalobce do vlasti vrátil, zatímco nyní to již možné je.
16. Soud konstatuje, že neshledal deficit v postupu žalovaného. Žalovaný vycházel v odůvodnění rozhodnutí z informací získaných z aktuálních níže uvedených zpráv a své závěry přesvědčivě odůvodnil. Vycházel i z tvrzení žalobce uvedených v protokolu o výsledku, kdy žalobci kladl celou řadu otázek směřujících ke zjištění jeho osobních a rodinných poměrů, vazeb na ČR, otázky se týkaly též jeho dřívější trestné činnosti a možných obav v případě návratu do vlasti. Námitka, že by žalovaný selektivně vybíral pouze některé informace, není taktéž důvodná. Pokud měl navíc žalobce jakékoli pochybnosti ohledně postupu při rozhodování, měl možnost je namítnout při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, což však neučinil. Nedošlo ani k tvrzenému porušení § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a co tvrdil žalobce, ani § 68 odst. 3 správního řádu, neboť z rozhodnutí je dostatečně zjevné, jakými úvahami se žalovaný řídil při hodnocení podkladů pro jeho vydání.
17. Žalovaný vycházel z aktuálních dostupných informací o zemi původu žalobce. Z Informace OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 11. 2. 2019 dovodil, že Uzbekistán je prezidentská republika, kdy výkonná moc v čele s prezidentem dominuje politickému životu a udržuje kontrolu nad legislativní a soudní složkou moci. V zemi se po nástupu prezidenta Mirzijojeva objevují známky uvolnění, došlo k omilostnění několika tisíců lidí stíhaných za protistátní činnost, uvolnily se podmínky ve věznicích, změnily se podmínky pro vycestování ze země, proměňuje se hospodářství. Za zcela zásadní změnu je třeba považovat zrušení výjezdních víz pro vycestování do zahraničí, a to od 1. 1. 2019.
18. Z Informace MZV ČR č.j. 119896/2017-LPTP ze dne 22. 11. 2017 vyplynulo, že občan Uzbekistánu má právo na návrat do vlasti s platným pasem nebo certifikátem k návratu bez ohledu na to, zda mu vypršela platnost výjezdního štítku. Státní orgány se zaměřují pouze na tzv. nepřátele režimu, ekonomických migrantů si obvykle nevšímají. Uzbekistán sleduje své občany, kteří se do vlasti navrací, avšak žádné sankce nepředpokládá, tito občané mají přístup k sociálnímu a zdravotnímu systému. Ekonomičtí migranti obvykle nezajímají státní orgány, ani pokud se jedná o žadatele o mezinárodní ochranu, nejsou informace o sledování těchto osob.
19. V Informace MZV ČR č.j. 102817/2019-LPTP ze dne 7. 3. 2019 je konstatováno, že v oblasti nedošlo k žádné významné změně. Dochází k postupnému uvolňování, avšak původní povinnost bývá často nahrazována jinou. Státní orgány se zaměřují na nepřátele režimu, pozitivně lze vnímat, že původní preventivní útlak celé společnosti je nahrazován

selektivním směřováním represivních akcí. Došlo ke zrušení povinnosti získat výjezdní povolení při cestě do zahraničí, avšak zároveň byl zaveden nový vzor biometrického pasu a stávající pasy byly přeměněny na vnitrostátní identifikační doklad. Pokud chce občan z Uzbekistánu vycestovat, je to možné buď se starým pasem s platným výjezdním štítkem, anebo musí mít pas nový. Jinými slovy povinnost opatřit si výjezdní povolení byla nahrazena povinností mít nový cestovní pas. Občané mají stále povinnost se při dlouhodobých pobytech registrovat na zastupitelských úřadech, přičemž zastupitelský úřad v Taškentu nedisponuje informacemi o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu. Dle legislativy zde postih nehrozí, sledování těchto občanů není možné, z důvodu jejich velkého množství, státní orgány proto postupují výběrově a lze typicky očekávat, že pokud někdo neposkytne dostatečné informace o svém předchozím pobytu, může očekávat problémy s vydáním nového pasu. Objevuje se rovněž problém s korupcí.

20. Podle § 14a zákona o azylu: „(1) *Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*

(2) *Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*

a) *uložení nebo vykonání trestu smrti,*

b) *mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*

c) *vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*

d) *pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*

21. Podle § 14b zákona o azylu: „(1) *Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.*

(2) *Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí*

a) *manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,*

b) *svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,*

c) *rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,*

d) *zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. b), nebo*

e) *svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.*

(3) *Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci.*

(4) V případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.“

22. Soud konstatuje, že rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany je rozhodnutí dočasné, na tom nic nemůže změnit ani fakt, že žalobce je v ČR přes 20 let. V případě žalobce sice docházelo k opětovnému prodlužování doplňkové ochrany, avšak pokaždé na základě předchozího šetření správního orgánu o aktuální situaci v zemi. Z výše uvedených informací opatřených žalovaným vyplývá, že v Uzbekistánu došlo k podstatné změně nastoupením do funkce nového prezidenta Mirzijojeva. Soud v žádném případě nepopírá, že ve vlasti žalobce stále není ideální a je zde nadále jistá forma totalitního státu. Je však zároveň potřeba vidět, že zde již došlo k celé řadě změn k lepšímu.
23. Žalobci byla doplňková ochrana udělena z důvodu obav, že by mu jako žadateli o azyl v zahraničí v případě návratu mohlo hrozit nebezpečí vážné újmy. Konkrétně v rozhodnutí ze dne 19. 5. 2010 žalovaný uvedl: *„Jak již bylo uvedeno výše, správní orgán neshledává obavy žadatele ohledně jeho údajného pronásledování ve vlasti z důvodu jeho ruské národnosti a pravoslavného vyznání důvodnými, na základě výše uvedených informací však připouští tu možnost, že by výše jmenovaný v případě svého návratu do vlasti mohl být v souvislosti se svojí azylovou žádostí v zahraničí vystaven mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu. Jak uvádí Informace MZV č.j. 108316/2009-LPTP ze dne 28. 5. 2009, uzbecké občany, kteří požádali v jiné zemi o azyl, statut uprchlíka nebo jinou formu mezinárodní ochrany, považují uzbecké orgány za vlastizrádce, resp. za osoby, které s cílem pospolit uzbecký režim a republiku jako takovou, záměrně uvedly v zahraničí nepravdivé nebo lživé údaje. Z tohoto důvodu hrozí neúspěšným žadatelům vráceným zpět do Uzbekistánu různé postihy, od psychického nátlaku až po vězení v závislosti na tom, jak je jejich jednání právně kvalifikováno. Jsou známy případy, kdy neúspěšní žadatelé o azyl byli odsouzeni až k 15 letům vězení za zcela jiné trestné činy, o kterých tito žadatelé tvrdili, že je nikdy nespáchali. Výše zmiňovaná zpráva dále uvádí, že uzbecké státní orgány pozorně sledují prakticky každou osobu, která se vrátí do Uzbekistánu po delším pobytu v zahraničí, a i když v Uzbekistánu de iure neexistuje žádný předpis, který by umožnil postihnout vlastního občana za to, že v jiném státě požádal o mezinárodní ochranu, de facto uzbecká policie vždy najde nějaké ustanovení v trestním zákoně, které jí umožní žadatele o mezinárodní ochranu trestně stíhat. Vzhledem k výše uvedenému a rovněž s přihlédnutím k jeho rodinné situaci a faktu, že žadatel svoji vlast opustil již před deseti lety, přičemž jde o osobu příslušející k náboženské a etnické menšině, které by se jistě nepodařilo svůj návrat do vlasti po tak dlouhém pobytu v zahraničí utajit, správní orgán rozhodl o udělení doplňkového typu mezinárodní ochrany výše jmenovanému.“*
24. Z Informace MZV ČR z roku 2019 bylo zjištěno, že legislativa žádné sankce v případě neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v zahraničí nepředpokládá. Sledování těchto osob je obtížné, neboť je jich značné množství. Zjištěno bylo pouze, že pokud někdo neposkytne dostatečné informace o svém předchozím pobytu, je možné, že bude čelit problémům při vydání nového pasu. Žalovaný konstatoval, že došlo k celé řadě změn, které významně zjednodušují návrat občanů do vlasti. Z dostupných informací rovněž vyplynulo, že se státní orgány zaměřují pouze na tzv. nepřátele režimu, přičemž žalobce nikdy nebyl politicky aktivní, neuvedl ani žádné problémy se státními orgány. Žalovaný se zabýval i tvrzením žalobce o tom, že jeho matce nebyl z důvodu přechozího pobytu vydán cestovní doklad. Tato tvrzení žalobce ničím nepodložil. Taktéž nikterak nedoložil své

tvrzení o tom, že by občanu Uzbekistánu mohla v případě návratu hrozit ztráta občanství. Soud konstatuje, že žádná ze zpráv o takové možnosti nehovoří. Soud je názoru, že žalovaný oproti tvrzením žalobce posoudil změnu klíčových skutečností, přičemž situace v zemi se natolik změnila, že na pozadí změn v zemi a situaci žalobce žalovaný správně dovodil, že mu při návratu do Uzbekistánu již nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu nehrozí. Žalobci nanejvýš hrozí komplikace v souvislosti s případným vyřizováním nového pobytového oprávnění.

25. Z žádných dostupných informací či zjištěných skutečností nevyplývá, že by žalobce mohl být ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo že by mu tam hrozilo nebezpečí vážné újmy. Soud zjistil, že rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany z roku 2010 bylo vydáno až na základě opakované žádosti žalobce. Žalobce si první žádost o udělení mezinárodní ochrany podal již v roce 2002. Mezinárodní ochrana mu tehdy nebyla udělena. V pohovoru k této první žádosti žalobce akcentoval obavy z pronásledování z důvodu, že je Rus, uváděl i konkrétní problémy s policií. Při pohovoru v roce 2009 uvedl obavy z pronásledování z náboženských a národnostních důvodů. Zároveň však již při tomto pohovoru zmínil svou trestnou činnost.
26. Soud konstatuje, že žalobce uvedl, že v zemi původu má matku a bratra, nelze tedy říci, že by tam neměl vůbec žádné zázemí. Uvedl, že je zdravý, pracuje jako řidič. V ČR má manželku a dvě děti, avšak jak sám uvedl, tyto již vyrostly, dcera má již nyní také dítě. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že tvrzené rodinné vazby nelze považovat za azylově relevantní tím spíše, když děti žalobce jsou velké a s manželkou žije odděleně a pouze ji navštěvuje o víkendech, přičemž sám žije na ubytovně. Zároveň si žalobce ani nepodal žádost o trvalý pobyt, což svědčí o tom, že se ani nepokusil zajistit si pobyt zde dlouhodobě.
27. Žalobce ani není ve věku, kdy by nebyla možná jeho zpětná integrace. K jeho vazbám a integraci v ČR soud uvádí, že žalovaný správně podotkl, že zde snahu žalobce nevidí, neboť mimo jiné žalobce se za dobu pobytu v ČR ani nenaučil česky, pohovor s ním byl veden v ruském jazyce. Žalovaný pak opět trefně poukázal na to, že žalobce byl v ČR opakovaně trestně stíhán, přičemž soud podotýká, že žalovaný tuto skutečnost v odůvodnění pouze zmínil jako jednu ze skutečností, která nasvědčuje spíše neúspěšné integraci žalobce, v žádném případě nelze říci, že by žalovaný žalobce vykresloval ve špatném světle či zveličoval význam jeho činů. Čin z roku 2006 byl nadto znám již při původní žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy žalobci byla doplňková ochrana i přesto udělena. To svědčí spíše pro závěr, že žalovaný jednoznačně upřednostnil možné problémy žalobce při návratu do vlasti, možnost, že by mu tam hrozila vážná újma, nad tím, že v ČR narušil veřejný pořádek trestnou činností. Žalobci byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 č.j. 3 T 58/2006 ze dne 11. 10. 2006 uložen nepodmíněný úhrnný trest odnětí svobody v délce 6 let za spáchání trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1 písm. a) trestního zákona, trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 trestního zákona, trestného činu porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 3 trestního zákona a trestného činu neoprávněného držení platební karty podle § 249b trestního zákona, a dále trestním příkazem Okresního soudu Praha-východ č.j. 2 T 51/2015-46 ze dne 25. 6. 2015 byl uznán vinným přečinem krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku s podmíněným odkladem trestu na zkušební dobu čtyř let.

28. Institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech. Představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí, není možné jej zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců, které upravuje zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců. Pokud má žalobce v úmyslu svůj pobyt v ČR legalizovat, bylo na místě, aby postupoval podle předpisů cizineckého práva, zejména dle uvedeného zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, uvedl: „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.*“
29. Ani ekonomická migrace není předmětem ochrany azylového práva. Soud nepopírá v tomto smyslu jistě značně horší situaci v zemi původu žalobce, avšak ten je stále občanem Uzbekistánu a jeho situace se nebude v tomto směru lišit od ostatních občanů. Soud navíc opětovně uvádí, že se žalobce může pokusit získat pobyt v ČR legální cestou na základě pobytového zákona.
30. Soud uzavírá, že žalovaný při svém postupu neporušil žádnou ze zásad správního řádu ani zákon o azylu. Vyšel z dostatečně zjištěného stavu věci, své závěry přesvědčivým způsobem odůvodnil. Důvod pro prodloužení doplňkové ochrany s ohledem na závěry plynoucí z dostupných zpráv o situaci v zemi původu žalobce, neshledal.
31. Soud z důvodů shora uvedených proto žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s.
32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 20. listopadu 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce